

Soap kræver omtanke

Af Eva Kistrup

Svensk TV har taget Dalgas' ord til sig i kampen mod syndflo- den udefra. Sveriges Radio har startet en TV-serieproduktion med næsten industriel produktivitet. Eva Kistrup beskriver de sammenhænge mellem indhold/genre (format) og produktionsfor- mer, der er nødvendige, hvis "oversættelsen" af soap til svensk skal lykkes.

I Danmark kunne vi måske tage arven fra "Huset på Christians- havn" op igen og videreudvikle alle dens fine egenskaber, frem for at starte den ene provinsielle politi- eller major- serie efter den anden.

Svensk TV har siden oprettelsen af TV2 i 1969 haft en stor sende- flade og en betydelig egenproduktion af fiktions-TV og serier, men også en meget stor import af udenlandsk fiktion. De 2 kanaler har haft et supplerende samarbejde, således at når den ene kanal har sendt underholdning, har den anden sendt seriøst. Systemet har muliggjort dobbelt kvote underholdning/nyheder/seriøst etc. Svensk TV har troet på værdien af seernes frie valg og har også haft en meget liberal indkøbspolitik og har præsenteret hele bredden i internationalt TV fra seriøse klassikere til "Dal- las", "Dynasty" og "Falcon Crest" og fra kontroversielle program- mer til Europæisk Dallas som "Chauteauvallon" og "Die Schwartz- waldklinik". Endelig har svensk TV selv produceret et større antal serier fra rendyrket socialrealisme som "Hem til By'n" og

"Det løser sig" over Ingmar Bergmanserier, filmatiseringer af Selma Lagerlofs og Mobergs værker til forsøg på forsvenskning af de succesrige engelske serier fra 70'erne. Både den store egenproduktion og de mange indkøb har været betinget af gode økonomiske rammer. Siden midten af 80'erne har svensk TV været presset økonomisk og i konkurrence med forskellige sattelitforsøg, der var interesserede i det lukrative svenske marked. Man valgte at gøre de to kanaler mere selvstændige som henholdsvis en central Stockholmskanal og en regionalkanal, en omlægning, der også betød store personalereduktioner.

I denne situation blev TV-serien et vigtigt element. Man begyndte at udvikle programforslag, der var påvirket af de amerikanske serier "Dallas", "Dynasty" og "Falcon Crest", de engelske soaps som "Eastenders" og "Coronation Street" og de europæiske "Chauteauvalon" og "Die Schwartzwaldklinik". Det, der gjorde disse serier til attraktive modeller, var deres kombination af stor popularitet samt hurtig og billig produktion. Man begav sig ind på det område, der kaldes soap.

Hvad er soap?

"Soap Opera" blev først i amerikansk radio og senere i TV et populært og billigt format, der kunne fastholde de amerikanske husmødre foran højtaler og skærm hver eftermiddag. Med tidens løb har soapen udviklet sit eget billedsprog og sin egen spillestil, sådan at vi nu ikke alene kan karakterisere soap som et teknisk format, men også som en serieform med et helt bestemt indhold og en helt bestemt stil¹⁾. Denne stil hænger snævert sammen med soapens produktionsbetingelser og optagemetoder.

Eftersom en soap optages med 5-6 afsnit pr. uge, giver det sig selv, at soapen kræver en meget hurtig produktionsform. Dette betyder igen, at soap ikke koncentrerer sig om lange, raffinerede filmiske sekvenser, men tværtimod har gjort en dyd af nødvendigheden og har lært at benytte og raffinere de hurtige og de billige virkemidler. Der er ingen store effekter, og ingen dyre naturoptagelser, alt er lavet i studiet, med skuespillerne selv som

den væsentligste rekvisit. For at dette kan fungere, er det nødvendigt at køre efter meget faste regler og at man har skuespillere, der mestrer den spillestil, som er soapens karakteristika: en spillestil, der kræver en evne til identifikation med rollen, og en teknik der især er bygget op om nærbilledet som udtryksmiddel.

Soap har i årtier overlevet som en niche i amerikansk TV. Her har den kunnet rendyrke sine egne karakteristika i forhold til sit eget publikum, der påskønnede denne form, der var så forskellig fra alt andet amerikansk TV.

Som alle andre amerikanske TV-formater, er soapen et meget fast format, med helt bestemte koder og regler for handlingen. I det amerikanske TV-system garanterer formaterne en bestemt etik og nogle bestemte retningslinier og det er meget svært at introducere nye formater. Dette giver faste holdepunkter for publikum, og giver en mulighed for selv at spille med på de givne præmisser.

Selv om formatbegrebet ikke er så fast i europæisk TV, som det er i amerikansk, er det også her en meget væsentlig faktor. De europæiske formater er for de flestes vedkommende overtaget fra amerikansk tv, hvorfra man også har hentet programlængderne. Med at holde sig indenfor et fast format kommunikerer TV bestemte ting til publikum. Man fortæller på hvilket niveau man kommunikerer, og man kan benytte sig af det kendskab seerne har til de pågældende format fra tidligere oplevelser. Soap er netop en sådant indarbejdet format i USA og England²⁾, hvorimod svensk, fransk og tysk TV stod på helt bar bund, da de gik ind i produktionen af nationale Euro-Dallas og soap-varianter³⁾.

USA

	SOAP	DALLAS-SERIER
Sendetid:	Alle hverdage - eftermiddag	1 gang ugentligt, ca. 26 om aften - aften, primetime (20-22)
Længde:	25 min + reklamer / 50 min + reklamer	45 - 50 minutter + reklamer
Produktion:	5 afsnit om ugen på begrænsede budgetter og med faste kulisser	Der produceres et afsnit på 10-14 dage, på et stort budget
Publikum:	Husmødre + andre hjemmøvrernde	Aftenpublikummet
Historie:	Udviklet af 30'ernes radio-føljetoner, overført til TV fra begyndelsen af 50'erne med serier som "Search for Tomorrow" og "This Guiding Light" som typeeks. Famili-en og kvinden i centrum for handlingen, i anonyme WASP-miljøer. I 60'erne en udvikling mod en mere dramatisk soapform. Personerne mere etnisk karakteriseret. I 70'erne bliver soapen "moderne", seksualitet som et mere dominant tema. 80'ernes soap påvirkes af serier som Dallas. Der opstår mellemformer imellem soap og aften-serierne.	"Dallas" indledte (fra 1978) en ny epoke i amerikansk TV. For første gang en føljeton-serie med stor succes i Amerika. Kombineret træk fra soapen med elementer fra de hidtidige aftenformater som krimier og actionserier. Dallas dannede hurtigt skole og fik konkurrence fra Dynasty/Dollars og Falcon Crest og sin egen spin-off "Knots Landing"
Karakteristika:	En langsom handlingsudvikling, alvorlig tone, melodramatisk spillestil.	I forhold til soapen hurtigere tempo. Har i tidens løb indtaget flere og flere af soapens indholdslementer.

ENGLAND

	SOAP	DRAMA-SERIER
Sendetid:	2-4 gange om ugen mellem 18.00-20.30	En gang om ugen i 3-13 uger - som regel bedste sendetid, aften
Længde:	25 min + reklamer (BBCs soap har ikke reklamer)	Som regel 50 min + evt. reklamer
Produktion:	2-4 afsnit om ugen på begrænsede budgetter og med faste kulisser	Varierende, som regel 3 uger pr. afsnit. Varierende budgetter
Publikum:	Kvinder og familier	Aftenpublikummet. Højere klasseprofil end for soaps
Historie:	Opstod med kommercielt TV. De regionale stationer havde brug for et billigt format, der kunne lokke seerne over på stationen tilsligt på aftenen. Første soap "Coronation Street", der spillede i et arbejderkvarter i Manchester. C.S. model for samtlige britiske forsøg i genre. BBC førte for alvor ind på Soap-markedet i 1985 med stort succes. Serien "Eastenders", nu den mest populære serie. Konkurrencen med BBC medførte at soapene er mere melodramatiske.	Genre opstået på baggrund af filmatiseringer af engelsk litteratur, derfor stadig litterære kriterier, selv når der er tale om ikke-litterære historier. Genre meget modebetonet, men har mange faste træk.
Karakteristika:	Britiske soap mere folkeligt og mere humoristisk end amerikanske.	Stærk miljøbeskrivelse, historisk akkurat og gode skuespilpræstationer

FRANKRIG, TYSKLAND m.fl.

	EURO-DALLAS
Sendetid:	En gang om ugen, begrænsede perioder - bedste sendetid
Længde:	50 min. + evt. reklamer
Produktion:	Optaget på kort tid på begrænsede budgetter
Publikum:	De brede aftenpublikum
Historie:	Europæisk Dallas inspireret af amerikanske serier og disses succes i Europa. Fransk TV først med "Chauteauvalon", tysk TV "Die SchwartzwaldKlinik". Også engelsk TV har forsøgt sig.
Karakteristika:	Tydeligt påvirket af de amerikanske, men med mange nationale træk.

De Svenske soap- og serieforsøg

Det er hos den nye engelske soap, Euro-Dallas og de amerikanske serier, at svensk TV har fundet sin inspiration. Men en ting er at lade sig inspirere, noget andet er at få et produkt ud af det, som i stil og finesse kan konkurrere med de dyrere udenlandske serier.

Det første svenske forsøg i genren "Lösa Forbindelser" var lagt op som en svensk Dallas. Miljøet skulle være glamourøst, handlingen intens og fængende med cliffhangereffekter. Serien synes produceret ud fra en idé om at kombinere Dallas-stil og svensk fri-sing: havde "Dynasty" en bøssesøn, så havde "Lösa Forbindelser" en lesbisk datter osv. Serien skulle foregå i kunstner- og reklamekredse omkring en livsglad moderne Rembrandt, hans intrigante kone, diverse eksmand, elskere og elskerinder. Resultatet blev en sær blanding af "Dynasty" og en kunstquiz. Rent teknisk var serien en katastrofe, da hverken teknik eller skuespillere havde kunnet omstille sig til den hurtige og billige produktionsmetode, man havde overtaget sammen med serieformatet. Serien blev dog en stor publikumssucces, omend den havde karakter af en skandalesucces. Producenterne blev klar over, at der var noget fundamentalt galt med serien. Forbindelserne var simpelthen for løse! Man havde ikke studeret forbillederne godt nok, og havde overset nogle af de konstruktionsprincipper, der er så væsentlige for soapen.

Man manglede først og fremmest et fælles miljø for handlingen. I en soap er det nødvendigt at personerne kan mødes konstant og uden foregående aftaler, det er derfor vigtigt at der er et fælles forum, en pub, en café, en arbejdsplads eller lignende. Denne erfaring indgik i svensk TVs næste projekter, der endnu tydeligere end "Lösa Forbindelser" byggede på de udenlandske formater: 50 minuttersserien "Varuhuset" og 25 minuttersserien "Goda Grannor".

"Varuhuset" er sat med en arbejdsplads, et stormagasin som ramme for handlingen. Med denne ramme har man mulighed for at beskrive personer, placeret forskelligt i hierakiet. Til "Goda Grannor" har man valgt en beboelsesejendom med cafe og tobaksforretning (a la "Coronation Street") som sin ramme.

Den nye produktionsproces

Det er ikke kun konstruktionsprincipperne svensk TV har lånt fra de udenlandske soaps. Man har også forsøgt at imitere den hurtige produktionsproces. En proces hvor planlægning og organisation er den styrende faktor i modsætning til traditionelt TV og film, hvor indholdet styrer formen.

Arbejdsformen på en engelsk eller amerikansk soap består af en evig fast gentagende rytme:

mandag:	læseprøve
tirsdag:	læseprøve
onsdag:	sceneprøve
torsdag:	optagelse
fredag:	optagelse

Manuskripterne bliver skrevet af forfattere, der arbejder efter retningslinier fastlagt af the "Script editor", som har fastlagt hvor mange personer og kulisser, der må benyttes pr. afsnit, og hvad der skal ske på længere sigt⁴⁾.

Det er klart at denne produktionsmåde er meget forskellig fra en mere "kunstnerisk" TV- eller filmproduktion. Indenfor soap er der ikke de tidsmæssige eller økonomiske rammer til at finpudse, kæle for detaljer eller tage for mange scener om. Det kræver at teknikere og skuespillerne kan indstille sig på denne helt specielle arbejds måde.

Hvor en skuespiller i England eller USA véd, hvad en soap vil sige, og nogenlunde den betydning, den har i et karriereforløb, var de svenske skuespillere helt uforberedte såvel teknisk som personligt.

Jeg vil nu gennemgå den produktionsproces nærmere, da jeg her ser en del af forklaringen på at forholdsvis mange har valgt at forlade serien. Selve ideen "Varuhuset" var ikke at skildre et stormagasin, men at lave en serie. Stormagasinet blev så valgt som samlingspunkt og kulisse, da man fandt at det var et miljø, hvor

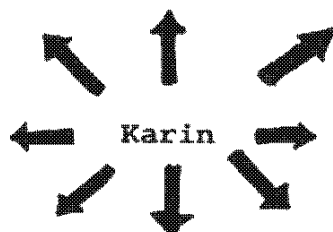
man kunne skildre en lang række personer, placeret forskelligt i et hieraki. Da man nu havde konstrueret miljøet, var den næste opgave at konstruere personerne. De blev skabt i overensstemmelse med en teori om indre modsætninger. Jeg skal her vise et eksempel på en sådan karakterkonstruktion⁵⁾. Den kvindelige hovedperson, chefen Karin:

Følelsesmæssig
kølig og blid

handlekraftig
og impulsiv

karrierekvinde

varm og trofast

en dårlig og
farlig taber

enlig mor

manglende selv-
tillid

har en liden-
skabelig, hem-
melig kærlighed

Når så personerne var konstruerede, var det næste udformningen af selve handlingsgangen, en såkaldt story-line. Da denne var på plads kom den praktiske udformning af optagelserne.

"Varuhuset" adskiller sig fra de engelske og amerikanske serier ved, at man af praktiske grunde optager flere afsnit på samme tid. Derfor er det nødvendigt at handlingen er klarlagt flere afsnit frem, end det er for de udenlandske soaps vedkommende. "Varuhuset" produceres med 2 prøvedage pr. 50 minutters afsnit, og med blandede optagelser, efter en kalkule, der siger, at prøver + optagelser skal dække et 50 minutters afsnit om ugen. Hvis vi sammenligner med skemaerne for de andre formater, ser vi at "Varuhuset" har et output, der svarer til de mest indarbejdede soaps. Og med "Varuhusets" optagemetode, skal skuespillerne springe fra scene til scene og fra afsnit til afsnit, i en helt anden grad, end end deres engelske og amerikanske kollegaer, der i modsætning

til svenskerne er erfarne med formen. Følgende viser et skema for en skuespiller i "Varuhuset" (Karin):

8.00-8.30 Karins lejlighed, dagligstue afsnit 7. scene 35

8.30-8.35 Omklædning

8.35-9.00 Karins lejlighed, dagligstue afsnit 5. scene 32

9.05-9.20 Karins lejlighed, entreen afsnit 7. scene 46

osv.

Denne optageform stiller meget store krav til skuespillerne. De skal være i stand til at kunne skifte frem og tilbage i deres rolles liv på næsten ingen tid, og skal kunne formidle udviklinger som er i direkte modstrid med hvad der var gældende f.eks. for 5 afsnit siden. Dertil skal lægges den meget store identifikation imellem rolle og skuespiller, som soapformen ligger op til. Dette er kommet som et meget stort chok for de svenske skuespillere, og mange har bedt om at blive skrevet ud af serien, hvad der så har givet serien mulighed for at iscenesætte flere spektakulære dødsfald, i overensstemmelse med den indenfor soapverdenen kendte Grace Archereffekt⁶⁾. Men hvordan er resultatet af denne seriefabrikation?

Hvordan med indholdet?

"Varuhuset" er tydeligt påvirket af flere udenlandske serier. Således havde man i seriestarten en Alexis/Krystle-modsætning i de 2 kvindelige hovedpersoner Margaretha og Karin, der kæmpede om magten på chefniveau. Men både i dette forhold og i seriens anden hovedintrige om ekspeditricen Ingrid og de to mænd Daniel og Conny, har man haft svært ved at bemestre soapformen: Handling uden handling.

Indenfor den klassiske soap, har man udviklet en måde at lade handlingen udvikle sig på, uden at der egentlig sker noget, hvorimod "Varuhuset" af angst for at seerne skulle kede sig, har lavet et overkill af handling og effekter. Således har Ingrid befundet sig i konstant pendulfart imellem de 2 mænd, og man har været så bange for at seriens miljø og personskildring ikke var

spændende nok, så man har lagt en stadig mere og mere indviklet kriminalintrige oveni.

Man har simpelthen manglet troen på, at seriens miljø og personer var interessante nok til at bære serien. Noget af det samme gør sig gældende for den mere humoristiske "Goda Grannor", hvor man ikke har tyet til krimiplots, men i stedet har gentaget de samme handlingselementer igen og igen. De to seriers problem er, at forfatterne ikke skriver udfra et kendskab og en accept af seriernes miljøer, men netop ud fra skabeloner, og de har svært ved at forstå livsværdierne i de miljøer, de skulle skildre. Derfor er begge serier fyldt til bristepunktet med forklædte mellem-lagsintellektuelle og kunstnerspirer. Chaucuteriekspeditricen er en lovende sanger, pladeekspedienten har lige fået udgivet en digtsamling, fremmedarbejderen på lageret viser sig at være arkitekt, og i Goda Grannor vil servitricen pludselig være socialrådgiver og indehaveren af tobaksforretningen tage til Tibet for at finde sig selv.

De svenske serier har således ikke fattet, den virkelige styrke hos de engelske soaps, nemlig den troværdige og realistiske personskildring. Man imiterer produktionsproces og format, men man har ikke fået overført de bedste træk eller selv fået udviklet et nyt vedkommende indhold indenfor standardformatet.

Soap - en god vej at gå?

Det er meget let at give en ren kulturpolitisk afvisning af soap. Selvfølgelig skal det offentlige TV ikke involvere sig i en produktion, hvis eneste formål er at få tiden til at gå, en føljetonproduktion uden andet formål end at forlænge sig selv. Men tiden er ikke længere til sådanne tankegange. For det første er en national fiktionsserie det bedste og i visse tilfælde det eneste våben til at holde på de nationale seere. For det andet indeholder selve soapgenren netop de træk, der kvalificerer TV i forhold til andre medier: evnen til at gå nær på og følge sine personer over lange tidsforløb. Det er træk, der giver seerne

nogle helt andre oplevelsesmønstre end hvad f.eks. en biograf-film kan. Faktisk kan man sige at i meget godt TV, er der som regel en stor del soap.

Svensk TVs forsøg viser, hvor svært det er at overføre en genre til en anden TV-kultur. Og det viser også, hvordan selve beslutningen om at lave soap har styret processen mere end selve indholdssiden. I tidens løb er svenskerne blevet bedre til selve soapteknikken, men "Varuhuset" og "Goda Grannor" mangler begge de forfattere, der virkelig kan give serierne autencitet og gøre dem vedkommende, således at soapen bliver en produktionsteknik og ikke hele indholdet. Det vedkommende og det autentiske finder vi til gengæld i Max Lundgrens "Lackalänga", en ungdomsserie produceret på samme skrabede betingelser som "Varuhuset" og "Goda Grannor", men præget af en nuanceret og indfølelse persontegning og af at have noget på hjerte. "Lackalänga" viser, hvor vedkommende TV, man kan producere indenfor soapformatets begrænsede budgetter. Forskellen på "Lackalänga" og de andre serier ligger i at "Lackalänga" er udsprunget af ønsket at vise den udvikling, der kan ske med unge mennesker i løbet af et uddannelsesforløb og "Varuhuset" og "Goda Grannor" af et ønske om at producere en evigt løbende serie. Denne forskel peger på noget centralt i soapen. På den anden side er den et format, der giver store muligheder for at skabe vedkommende TV, ofte TV, der på forskellige måder er tæt på seerne selv emotionelt. På den anden side, er den et format, der blot vil sin egen fortsættelse. Alle soaps veksler imellem de to poler, mellem at have et stærkt indhold og den blotte og bare mekanik.

Soapproduktionen kan give en TV-kanal et både billigt og attraktivt produkt, til at holde på seerne. Men selv om soap er billig i produktion, koster den alligevel penge, og både svensk og engelsk TV viser, at pengene fortrinsvis bliver taget fra andre, mere smalle TV-serier, ofte serier af den socialrealistiske kontroversielle slags som "The Boys from the Blackstuff"⁷⁾ og tilsvarende. Derfor bliver min holdning til soap ambivalent. På den ene side positiv, netop på grund af soapens helt specielle forhold til sit publikum, og på den anden side negativ, netop fordi

soapproduktionen kan komme til at legitimere, at man ikke producerer kontroversielle programmer og serier.

NOTER

- 1) Den amerikanske soap. Den bedste generelle introduktion er Robert La Guardia: Soap World eller Madeline Edmondson og David Rounds: From Mary Hartmann, The Complete Soap Opera Book.
Hvis man ønsker at se et eksempel på en amerikansk soap, viser KKR i København "Another Life" (Her og Der) en kristelig soap, men alligevel en meget typisk soap.
- 2) Den engelske soap. Den bedste introduktion er Dorothy Hobson: Grossroads - the Drama of a Soap Opera. Hvis man ønsker at se eksempler på britisk soap kan man se "Emmerdale Farm" periodisk på svensk TV og på Super Channel (svensk TV er flere år bagud i handlingen), og "Eastenders" på BBC 1.
- 3) Euro-Dallas. Betegnelse for hurtigt producerede europæiske serier som "Chateaufallon" og "Die Schwartzwald-klinik".
- 4) Se Dorothy Hobson, op.cit.
- 5) Gennemgangen her bygger på 2 artikler i Røster i Radio/TV: Varuhuset minut før minut. nr. 12. 1987, og Han styr livet på Varuhuset 4.3 1988.
- 6) Grace Archer-effekten har navn efter en person, som BBCs radioserie "The Archers" slog ihjel samme dag som det kommercielle TV havde premiere i England. Dødsfaldet hensatte nationen i en sådan sørgmodig tilstand at ingen havde overskud til at engagere sig i de nye kanaler.
- 7) "The Boys from the Blackstuffs". Serie i 5 afsnit, der udspillede blandt Liverpools arbejdsløse. Vist i dansk TV under titlen "Sort Arbejde".

SVENSK SERIER

Goda Grannor (1987).

48 afsnit á 25 min. (forskellige forfattere)

Handlingen udspiller sig i en beboelsesejendom ejet af patriarken Bror Öster. Brors datter Mia bor sammen med sin mand, forretningsmanden Pierre, der er indblandet i skumle forretninger. Pierre vil bl.a. gerne overtage cafeen i stueetagen, som drives af Iris. Iris er gift med Helge, der har møbelpolsterværksted i gården. De har to voksne børn Torsten og Anneli. De øvrige beboere er viceværtten Steen, der er enkemand, kioskindehaveren Axel, der er ungkarl, den enlige mor, Elizabeth med den forsømte datter Petra, den koleriske oberst Carl Henrik med sin unge kone Charlotte, og det unge par på kvisten Birgitta og Lennart, der har været involveret i kriminalitet. Beboerne suppleres af servitricen Desiree, Annelis venner og Bror Osters livsglade veninde Isabella.

Lackalänga (1987)

20 afsnit á 25 min. (Max Lundgren)

Handlingen udspiller sig på en højskole, med teater, musik og kunst som hovedfag. Personerne er dels lærere, dels de studerende, både de indskrevne elever og dagelever fra et behandlingshjem for unge misbrugere. Serien viser de udviklinger, de unge sammen og hver for sig gennemgår i løbet af et kursusforløb.

Lösa Forbindelser (1985)

Afsnit á 50 min. (forskellige forfattere)

Handlingen udspiller sig i kunst og reklamekredse. Maleren Carl-Henrik lever i begyndelsen sammen med sin anden kone Clair, der er museumsinspektør og deres sammenbragte børneflokk. Clair forlader sin mand til fordel for sin gifte elsker Tom, der dog ikke vil forlade sin kone Hillevi. Clairs første mand John, der nu er gift med Marianne har et reklamebureau, hvor Carl-Henriks datter, den lesbiske Lollo bliver ansat. Lollo er forelsket i sin stedsøster, der kommer ud for et alvorligt trafikuheld.

Carl Henrik finder en tid sammen med børnelægen Birgitta med hvem han får et barn, men han finder til sidst sammen med Clair, efter hun er blevet svigtet af Tom, der igener blevet svigtet af sin kone og offer for en practical joke. John dør efter et trafikuheld.

Varuhuset (1987)

39 afsnit á 50 min. (P.E. Falck/Ola Olsson)

Handlingen udspillet i varehuset Öhmans, hvor gamle Öhman overser sin stolte datter Margaretha til fordel for den enlige mor Karin som sin efterfølger. Karin opsøges af sin tidligere ven Frank, der har siddet i fængsel for EDB-svindel. Det viser sig at Frank er far til Karins datter Sarah. Ekspeditricen Ingrid, som er datter af chaucuteriekspeditricen Edith og lagerforvalteren Bengt, forlader sin ven, den digtende radioekspedient Daniel, til fordel for den gifte tillidsmand Conny. Både Ingrid og Conny forfremmes og Conny bliver salgschef. Han afløses som tillidsmand af Kjell, der er involveret i organiseret svind. På lageret arbejder den spanske Carlos med den mystiske fortid. Carlos er interesseret i Tina, der ved siden af sit arbejde synger. Hans uheldige rival er den naive slagervend Richard. Sikkerhedschefen Lennart forsøger at få optrævlet svindaffæren og finder ud af at økonomichefen Matts og personalechefen Aino er involveret. Siden viser det sig, at Aino har en hemmelig søn med gamle Öhman. Daniel dør, efterladende sin nye veninde Cecilie. Ingrid bryder med Conny, der finder sammen med Margaretha, men fristes af Mona, der afløser Karin, der dræbes af et meningsløst bombeattentat, iscenesat af bagmanden Pelikanen. Imens forsøger finansmanden Eriksen at overtage firmaet.

Eva Kistrup er mag.art.